

Б. Л. Медуна

Національний університет "Львівська політехніка", м. Львів, Україна

ПРИНЦИП ПУБЛІЧНОСТІ ЯК ОСНОВА ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ ЗІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Проаналізовано принцип публічності як ключового інструмента прийняття управлінських рішень у контексті досягнення цілей сталого розвитку. Наголошено на важливості прозорості у формуванні та впровадженні політики для забезпечення стійкого розвитку, а також досліджено, як публічність сприяє ефективнішому захисту навколишнього середовища.

Окрему увагу приділено питанням посилення участі громадськості у формуванні державної та корпоративної політики. Завдяки відкритому доступу до інформації громадяни отримують можливість впливати на прийняття рішень, що сприяє досягненню соціальної рівності та зменшенню нерівності. Автор також розглядає вплив директиви ЄС про корпоративну звітність щодо сталого розвитку на діяльність бізнесу. Директива стимулює підприємства дотримуватися принципів прозорості, що, своєю чергою, підвищує довіру зацікавлених сторін та забезпечує стабільність ринку.

Публічність розглянуто як інструмент стимулювання корпоративної відповідальності та впровадження стійких практик у бізнесі. Проте також проаналізовано виклики, пов'язані із цим принципом: зростання адміністративного навантаження та витрат, а також ризики можливого зловживання розкритою інформацією. Висвітлено значення публічності як засобу зміцнення довіри між усіма учасниками процесу сталого розвитку та наголошено на нагальній потребі балансу між прозорістю й економічною ефективністю управління.

Обґрунтовано, що публічність є основою довіри та підзвітності, що сприяє сталому розвитку бізнесу. Наголошено, що впровадження в управлінську практику бізнес-структур стандартів публічності потребує збалансованого підходу: підтримки для малого бізнесу, мінімізації витрат і захисту від можливих ризиків. Встановлено, що дослідження впливу публічності на соціальні та екологічні інновації можуть відкрити нові перспективи для досягнення Цілей сталого розвитку, посилюючи зв'язок між публічністю, корпоративною відповідальністю та сталим розвитком.

Ключові слова: публічність; цілі сталого розвитку; управлінські рішення; корпоративна соціальна відповідальність; відповідальне управління; публічне управління та адміністрування.

Вступ

На сучасному етапі розвитку України, який знаменується викликами євроінтеграції та масштабною відбудовою країни після руйнівних наслідків війни, дослідження принципу публічності у сфері управління набуває особливої актуальності. Умови, в яких перебуває наша держава, вимагають ефективного управління, орієнтованого на сталість, прозорість і залучення громадськості до прийняття ключових рішень. Ці аспекти є фундаментальними для успішного відновлення України та подальшого поступу до Європейського Союзу, де принцип публічності розглядають як передумову демократичного управління.

Згідно з *acquis communautaire* ЄС, публічність є основним критерієм для ефективного функціонування державного управління, що відповідає принципам верховенства права, доброчесності та прав людини.

Сталий розвиток, досягнення його цілей, визначено як пріоритет відбудови України [10]. Концепція сталого розвитку є невід'ємною частиною європейської політи-

ки, яка поєднує економічне зростання, соціальну справедливості і екологічну відповідальність. Для України, яка переживає війну, і у якій попереду повоєнне відновлення, сталий розвиток є не лише стратегією виживання, а й довгостроковою перспективою зміцнення державності. Впровадження принципу публічності у процеси планування та реалізації політик дає змогу уникнути корупції, забезпечити ефективний розподіл ресурсів та врахувати потреби як сучасного, так і майбутніх поколінь.

Дослідження механізмів впровадження принципу публічності у державне управління дає змогу адаптувати міжнародний досвід до українських реалій. Такі ініціативи узгоджуються із цілями сталого розвитку ООН, а також зі зобов'язаннями України в межах Угоди про асоціацію з ЄС. Тому дослідження принципу публічності у контексті сталого розвитку є стратегічно важливим для України. Воно сприяє не тільки ефективному відновленню країни після війни, але й створює основу для довгострокового прогресу та інтеграції в європейську спільноту.

Інформація про авторів:

Медуна Богдана Любомирівна, здобувачка освітньої програми доктор філософії кафедри публічного управління та публічної служби Навчально-наукового інституту та професійного розвитку.

Email: bohdanameduna@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0001-7275-8353>

Цитування за ДСТУ: Медунa Б. Л. Принцип публічності як основа прийняття управлінських рішень зі сталого розвитку.

Ефективність державного управління : зб. наук. пр. Вип. 3/4(80/81). Львів: НЛТУ України, 2024. С. 71–75.

Citation APA: Meduna, B. L. (2024). The principle of publicity as a basis for decision-making on sustainable development. *Efficiency of public administration*, 3/4(80/81), 71–75. <https://doi.org/10.36930/508010>

Метою дослідження є розкрити роль принципу публічності у прийнятті управлінських рішень зі сталого розвитку. Відповідно, потрібно вирішити такі завдання: обґрунтувати його значення для забезпечення ефективності управлінських рішень для досягнення довгострокових цілей сталого розвитку; вивчити практичний досвід, проаналізувати сучасні виклики у застосуванні принципу публічності в Україні, зокрема в умовах євроінтеграції, відбудови та відповідно до довгострокових цілей сталого розвитку.

Предметом дослідження є принцип публічності як концептуальна основа прийняття управлінських рішень у сфері сталого розвитку, враховуючи його вплив на ефективність управління та інтеграцію громадськості в управлінські процеси.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Джерельною базою дослідження стали нормативно-правові акти, зокрема такі: Орхуська конвенція (1998 р.), яка встановлює базові стандарти доступу до екологічної інформації, участі громадськості у прийнятті рішень та доступу до правосуддя; акцентує увагу на необхідності прозорості у сфері екології та підкреслює значення принципу публічності для забезпечення сталого розвитку [8]; Директива 2014/95/ЄС, яка регулює порядок розкриття нефінансової інформації великими компаніями та групами, що сприяє впровадженню принципу публічності, деталізує вимоги до звітування про екологічні, соціальні та управлінські аспекти, прописує як прозорість впливає на довіру зацікавлених сторін та стимулює відповідальність компаній, директива демонструє еволюцію підходів до публічності в межах регулювання ЄС [1]; Стратегія "Europe 2020" [3] та Стратегія цифрового ринку [2], які наголошують, що публічність є ключовим інструментом досягнення цілей сталого розвитку, зокрема у сферах енергозбереження та соціальної рівності, а також підкреслює роль цифрових технологій у покращенні доступу до інформації, вплив технологій на розвиток принципу публічності. Такий стратегічний підхід демонструє важливість публічності у довгострокових планах сталого розвитку.

Серед авторських наукових досліджень варто відзначити роботи Ю. В. Корнєєвої, в яких з акцентовано на технологічних викликах та можливостях цифровізації для забезпечення прозорості – це дає змогу розглядати інформаційну публічність через призму стандартизації та цифрових інновацій, що відповідає сучасним тенденціям у звітності [11]; Є. Романенко аналізує відкритість і прозорість як складові транспарентності державного управління, розглядає публічність у контексті її комунікативних функцій, що є важливим для дослідження механізмів взаємодії держави, бізнесу та громадськості [13]; О. М. Овдіюк та Л. М. Левківська акцентують увагу на методологічних основах ухвалення управлінських рішень, їхні висновки демонструють, як прозорість у процесі прийняття рішень сприяє підвищенню довіри до організацій, яким є застосування цих ідей у бізнесі для забезпечення прозорості ланцюгів поставок та нефінансової звітності [12]; монографія Н. Hofmann та співавторів "Administrative Law and Policy of the European Union" розглядає публічність як один із ключових принципів адміністративного права ЄС. Автори аналізують правові рамки, які регулюють прозорість у діяльності органів влади, бізнесу та сус-

пільних інституцій. Ця робота є важливим джерелом для розуміння міжнародного досвіду правового забезпечення публічності [5]. Можна зробити висновок, що дослідження, що розглядають принцип публічності в управлінні, економіці та праві, базуються на міждисциплінарних підходах, які охоплюють концептуальні, управлінські та правові аспекти.

Не вирішені раніше частини загальної проблеми. Проаналізовані джерела формують багатогранну базу для дослідження принципу публічності, відображаючи його нормативно-правовий, науковий та стратегічний виміри. Вони дають змогу дослідити публічність як основу для прозорості бізнесу, відповідальності перед суспільством та досягнення сталого розвитку. З іншого боку, малодослідженими залишаються прикладні аспекти застосування принципу публічності в контексті прийняття управлінських рішень у бізнес-структурах, діяльність яких потенційно впливає на суспільний розвиток у регіональному або загальнодержавному масштабах.

Методи та інформаційна база дослідження. Для дослідження принципу публічності в контексті прийняття управлінських рішень в управлінні, бізнесі та громадському секторі застосовували як теоретичні, так і емпіричні методи. Вибір методів залежав від конкретних аспектів дослідження. Зокрема, використано такі методи: аналіз і синтез (для розгляду поняття публічності, розкриття його структурних елементів, функцій та зв'язку з іншими концепціями, такими як прозорість чи відповідальність; історико-правовий аналіз (дав змогу дослідити розвиток принципу публічності в управлінні та праві ЄС, простежуючи еволюцію концепції публічності, його співвідношення з Цілями сталого розвитку в міжнародному та національному контекстах, починаючи з 1998 р. до сьогодні); системний підхід (для розгляду публічності як частини складної системи управління, яка охоплює соціальні, правові, економічні та екологічні аспекти); моделювання (для визначення перспектив впровадження публічності у різні сфери, такі як корпоративне управління чи публічне адміністрування, що дає змогу прогнозувати наслідки впровадження конкретних практик) тощо.

Результати дослідження та їх обговорення

Принцип публічності, що ґрунтується на прозорості, відкритому управлінні та залученні громадськості, є основоположним для досягнення Цілей сталого розвитку (ЦСР), встановлених Організацією Об'єднаних Націй (ООН). Зміцнюючи довіру, сприяючи підзвітності та прийняттю обґрунтованих рішень, публічність слугує наріжним каменем прогресу в сталому розвитку. Європейський Союз (ЄС), світовий лідер у сфері стійких практик, надає переконливі приклади того, як дотримання публічності пришвидшує розвиток в економічному, соціальному та екологічному аспектах.

Публічність забезпечує прозорість екологічного моніторингу та прийняття рішень, дозволяючи громадянам і організаціям вимагати від уряду відповідальності. Наприклад, Орхуська конвенція, яка широко застосовується в ЄС, гарантує доступ громадськості до екологічної інформації та участь у прийнятті рішень (Орхуська конвенція – повна назва "Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосують-

ся довкілля" [8]). Це дає можливість громадам впливати на політику, наприклад щодо скорочення викидів CO₂ у Данії. План дій уряду Данії щодо зміни клімату, сформульований під час громадських консультацій, призвів до цілі скорочення на 70 % до 2030 року, демонструючи, як прозорість узгоджує політику з пріоритетами громадян [4].

Принцип публічності поширюється на корпоративне управління, спонукаючи бізнес до сталої практики. Застосовується так зване заохочення корпоративної практики сталого розвитку (CSR – Corporate Social Responsibility). Директива ЄС про нефінансову звітність (NFRD) вимагає від компаній розкривати інформацію про свій екологічний і соціальний вплив [1]. Наприклад, у Німеччині корпорації зобов'язані звітувати про споживання енергії та вуглецевий слід. Це стимулювало інновації у відновлюваній енергетиці, позиціонуючи Німеччину як світового лідера у сфері зелених технологій [4]. Роблячи таку інформацію загальнодоступною, ЄС сприяє стійкій конкуренції та підзвітності у приватному секторі.

Публічність сприяє інклюзивному управлінню, дозволяючи громадянам брати участь у формуванні політики сталого розвитку. Швеція є прикладом цього через свою модель відкритого уряду, де громадяни роблять свій внесок у міське планування та екологічні ініціативи. У Стокгольмі громадськість сприяла розвитку систем енергоефективного житла та поведінки з відходами [4]. Ці процеси участі гарантують, що політика є соціально інклюзивною, культурно прийнятною та має широку підтримку, у такий спосіб підвищуючи її довгострокову ефективність. Відкритий доступ до інформації гарантує, що маргіналізовані групи не залишаються позаду в прагненні до сталого розвитку. Система освіти Фінляндії, одна з найбільш справедливих у світі, надає пріоритет прозорості у розподілі ресурсів і розробленні навчальних програм [5]. Цей підхід сприяв зменшенню нерівності та створенню високоосвіченої робочої сили, що є необхідним для сталого економічного зростання. Публічність гарантує рівномірний розподіл переваг сталого розвитку між суспільством. Тому можна з упевненістю констатувати, що впровадження принципу публічності в управлінські рішення є ефективною стратегією для розвитку не тільки в соціальній чи політичній сферах, але й економічних та екологічних питаннях.

Якщо дотримання вимог публічності в органах державної влади є частиною процесів здійснення влади і легше підлягає контролю, то відкритим залишається питання як нормативні вимоги ЄС щодо корпоративної звітності про сталий розвиток впливають на дотримання бізнесом принципу публічності.

Директива ЄС щодо корпоративної звітності про сталий розвиток (CSRD) – далі Директива, є ключовим прогресом в інтеграції сталого розвитку та прозорості в бізнес-практику. Встановлюючи повне розкриття даних щодо сталого розвитку, Директива має на меті узгодити корпоративну поведінку з екологічними, соціальними та управлінськими цілями (ESG), забезпечуючи прозору та стійку діяльність компаній. Однак, хоча він розширює застосування принципу публічності, він також створює виклики та ризики. У цьому есе наводять два аргументи на підтримку застосування публічності та два контраргументи, що підкреслюють ризики.

Директива посилює публічність, дозволяючи інвесторам, клієнтам та іншим зацікавленим сторонам

приймати обґрунтовані рішення, сприяє підвищенню довіри зацікавлених сторін і стабільності ринку. Вимагаючи від компаній розкривати такі дані ESG, як викиди вуглецю, методи праці та структури управління, CSRD зміцнює довіру до корпоративних зобов'язань щодо сталого розвитку. Наприклад, у таких країнах, як Франція, де подібні стандарти звітності вже діяли відповідно до "законів Гренеля", компанії, які прийняли прозорість, отримали кращу репутацію та доступ до капіталу [5]. Ця стабільність приносить користь не лише самим підприємствам, а й ширшому ринку.

Публічність забезпечує підзвітність, змушуючи бізнес дотримуватися екологічних практик. Відповідно до CSRD, компанії повинні публічно розкривати прогрес у досягненні цілей сталого розвитку, таких як скорочення викидів або залучення громади. Це спонукає представників бізнесу впроваджувати справжні ініціативи ESG, а не "зелене промивання". Наприклад, у Німеччині компанії впроваджують інновації у сфері відновлюваної енергетики та енергоефективності після впровадження суворіших стандартів розкриття інформації відповідно до попередньої Директиви про нефінансову звітність (NFRD) [4, 7]. Отже, прозорість сприяє значному прогресу в досягненні цілей сталого розвитку.

З іншого боку, є ризик, що нормативне регулювання впровадження в діяльність принципів публічності може призвести до збільшення адміністративного навантаження та витрат на дотримання встановлених вимог.

Вимоги CSRD накладають певний адміністративний та фінансовий тягар на бізнес, особливо на малі та середні підприємства. Підготовка докладних звітів про сталий розвиток вимагає досвіду, нових систем збирання даних і ретельного аудиту. Це створює диспропорції між великими корпораціями з достатніми ресурсами та меншими фірмами, які намагаються виконувати вимоги [13, с. 21]. У Польщі, наприклад, малі та середні підприємства висловили занепокоєння щодо фінансового тиску виконання зобов'язань щодо розкриття інформації, що може загальмувати зростання та інновації [5].

Загальний доступ до даних корпоративного сталого розвитку може наражати бізнес на ризики, такі як шкода репутації або зловживання з боку конкурентів. Неправильно витлумачені дані, особливо щодо незначних недоліків ESG, можуть призвести до негативної реакції громадськості або відкликання інвесторів [11]. Цей ризик очевидний в Італії, де кілька компаній зіткнулися з репутаційними проблемами через негативну інтерпретацію ЗМІ їхньої інформації про сталий розвиток [5]. Принцип публічності, хоч і має добрі наміри, може ненавмисно відштовхнути бізнес від прозорості через страх негативної реакції.

Впровадження Директиви ЄС про корпоративну звітність щодо сталого розвитку (CSRD) має істотне значення для розвитку принципу публічності в бізнесі України. Вона запроваджує нові стандарти прозорості, які спрямовані на підвищення рівня відповідальності компаній у сфері соціальних, екологічних та управлінських питань. Це зобов'язання не лише змінить підходи до звітності, але й трансформує бізнес-практики, сприяючи сталому розвитку.

Розширення доступу до інформації для зацікавлених сторін, зокрема впровадження CSRD, забезпечить громадськості, інвесторів та споживачів доступом до актуальної інформації про вплив компаній на навколишнє

середовище, соціальні питання та корпоративне управління [11]. Для України це означає створення умов, у яких інвестори зможуть оцінити фінансові ризики та можливості, пов'язані зі змінами клімату чи порушенням прав людини. Наприклад, компанії, що входять до глобальних ланцюгів поставок, матимуть перевагу завдяки довірі міжнародних партнерів.

Стимулювання сталого розвитку та відповідального управління CSRD змушує бізнес змінювати підходи до стратегій та бізнес-моделей. Наприклад, розкриття даних про вплив діяльності на довкілля або боротьбу з корупцією мотивує компанії впроваджувати кращі практики. В Україні, де питання прозорості часто залишаються проблемними, такі вимоги допоможуть утвердити стандарти управління, орієнтовані на довгострокову стабільність.

Для багатьох українських компаній виконання нових стандартів може бути дорогавартісним. Звітність відповідно до Європейських стандартів (ESRS) вимагає значних інвестицій у системи збирання даних, навчання персоналу та аудит. Це особливо стосується малих і середніх підприємств, які вже відчувають фінансовий тиск. Наприклад, невеликі підприємства можуть зіткнутися з ризиком втрати конкурентоспроможності через високі витрати на впровадження звітності.

Як і будь-яка інновація, впровадження нової форми звітності зумовлює ризик неправильного використання оприлюдненої інформації. Публічність також може створювати загрози для бізнесу, якщо інформація буде неправильно інтерпретована або використана недобросовісними конкурентами [7]. В Україні, де конкуренція в деяких галузях нерідко супроводжується маніпуляціями, такі ризики можуть відлякувати компанії від розкриття повної інформації, що суперечить цілям прозорості.

Для українських компаній директива CSRD є викликом і можливістю одночасно. З одного боку, вона сприяє інтеграції європейських стандартів прозорості та сталого розвитку. З іншого боку, компанії мають підготуватися до витрат та потенційних ризиків, пов'язаних із публічністю. Успішне впровадження CSRD в Україні залежатиме від того, наскільки ефективно бізнес, уряд та регулятори зможуть адаптуватися до нових вимог, забезпечуючи баланс між прозорістю та економічною стійкістю.

Нові регуляторні вимоги забезпечують зацікавленим сторонам, зокрема інвесторам, доступ до ключової інформації, необхідної для оцінювання впливу діяльності компаній на людей та навколишнє середовище. Також ці вимоги сприяють оцінюванню фінансових ризиків та можливостей, пов'язаних зі змінами клімату та іншими аспектами сталого розвитку. У перспективі середньо- та довгострокового періоду витрати компаній на підготовку звітності можуть бути оптимізовані завдяки уніфікації форматів і стандартів надання інформації [12].

Згідно з новими правилами, перші звіти, що відповідають вимогам, мають бути опубліковані в 2025 р. за підсумками фінансового 2024 року. Компанії, які підпадають під дію Директиви про корпоративну звітність щодо сталого розвитку (CSRD), зобов'язані дотримуватися вимог Європейських стандартів звітності про сталий розвиток (ESRS). Зокрема, відповідно до положень попередньої Директиви щодо нефінансової звітності

(NFRD), компанії повинні надавати дані за такими напрямками:

- екологічні аспекти;
- соціальні питання та ставлення до працівників;
- дотримання прав людини;
- боротьба з корупцією та хабарництвом;
- різноманітність у складі рад компаній за віком, статтю, освітою та професійною підготовкою [1].

Ці вимоги стосуються великих суспільних компаній, які мають понад 500 співробітників.

Для українських компаній впровадження CSRD є значним кроком у трансформації корпоративної звітності. Ця директива ініціює істотні зміни у підходах до розкриття інформації, створюючи передумови для більш прозорого бізнесу. Її впровадження матиме глибокий вплив як на діяльність окремих підприємств, так і на подальший розвиток системи сталого звітування в глобальному масштабі.

Реалізація вимог директиви вимагатиме від компаній, регуляторів, стандартизаторів та аудиторів значних ресурсів і часу для адаптації в стислі строки. Очікується, що підприємства розширять обсяги інформації щодо бізнес-моделей, стратегій і ланцюгів поставок, орієнтованих на сталий розвиток [11]. Крім того, компанії зобов'язані надавати дані, які дадуть змогу інвесторам порівнювати результати із міжнародними аналогами, що демонструють високі стандарти сталості. Директива також стимулює зміну внутрішніх процесів прийняття рішень і підходів до комунікації із зацікавленими сторонами.

Висновки та перспективи подальших розвідок

Дотримання принципу публічності лежить в основі успіху сталого розвитку шляхом сприяння прозорості, підзвітності та інклюзивній участі. Відданість ЄС цим цінностям привела до відчутного прогресу, від захисту навколишнього середовища до соціальної справедливості. Оскільки світ прагне досягти ЦСР, публічність пропонує перевірений шлях до більш сталого та справедливого майбутнього.

CSRD є значним кроком у напрямку сприяння прозорості та сталості в бізнес-операціях із очевидними перевагами для підзвітності та довіри зацікавлених сторін. Однак пов'язані з цим витрати та ризики підкреслюють необхідність ретельного впровадження та підтримки невеликих підприємств. Баланс між розширенням публічності та захистом від пов'язаних з цим ризиків має вирішальне значення для успіху Директиви. Зрештою, принцип публічності має застосовуватися продумано, щоб стимулювати як сталість, так і економічну стійкість.

До подальших напрямів наукових розвідок може бути віднесено дослідження, спрямовані на аналіз зв'язку між рівнем прозорості компаній та ефективністю їх програм корпоративної соціальної відповідальності, зокрема, як саме публічність впливає на сприйняття компаній зацікавленими сторонами (інвесторами, споживачами, громадськими організаціями); взаємозв'язок дотримання публічності в діяльності структур та сталого розвитку, а саме аналіз впливу публічності на досягнення Цілей сталого розвитку, таких як екологічна безпека, соціальна рівність та економічна стійкість (наприклад, як розкриття інформації стимулює бізнес до впровадження екологічних і соціальних інновацій) тощо.

References

1. EuropaEU (2014). Directive 2014/95/EU of the European Parliament and of the Council of 22 October 2014 amending Directive 2013/34/EU as regards disclosure of non-financial and diversity information by certain large undertakings and groups. URL: [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2021/654213/EPRS_BRI\(2021\)654213_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/BRIE/2021/654213/EPRS_BRI(2021)654213_EN.pdf)
2. EuropaEU (2015). Digital Single Market Strategy for Europe: Communication from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. European Commission. Brussels. URL: ec.europa.eu/commission/presscorner/api/files/attachment/8210/DSM_communication.pdf.
3. EuropaEU (2020). A European strategy for smart, sustainable and inclusive growth. European Commission. URL: eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:52010DC2020&from=en
4. European Commission (2022). Designing EU policies and laws to benefit citizens, businesses and other stakeholders in the EU. URL: https://commission.europa.eu/strategy-and-policy/how-decisions-are-made_en
5. Hofmann, Herwig, C. H., Gerard, C. Rowe, & Alexander, H. Türk (2012). *Administrative Law and Policy of the European Union*. URL: <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199286485.001.0001>
6. UNDP (2022). Цілі сталого розвитку – невід’ємна частина Плану відновлення України. UNDP. URL: <https://www.undp.org/uk/ukraine/press-releases/tsili-stalohorozvytku-nevidymna-chastyna-planu-vidnovlennya-ukrayiny>
7. Васильєва, Л. (2020). Поняття публічності та його змістовні межі у філософсько-антропологічному вимірі. Людмила Васильєва. Вісник Львівського університету. *Серія філос.-політолог. студії*, 32, 12–20. URL: http://fps-visnyk.lnu.lviv.ua/archiv/32_2020/4.pdf
8. Верховна Рада України (2005). Конвенція про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля від 25.06.1998 (Орхуська конвенція); Міжнародний документ. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_015#Text
9. Верховна Рада України (2019). Указ Президента України Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України від 30 вересня 2019 р. № 722/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>
10. Калашник, Н. С. (2023). Забезпечення цілей сталого розвитку в Україні: концептуальні перетворення сприйняття в умовах воєнного стану. *Ефективність державного управління*, 4(73), 11–16. <https://doi.org/10.36930/507301>
11. Корнєєва, Ю. В. (2022). Єдиний електронний формат нефінансового звітування. *Наукові праці НДФІ*, 1, 104–113. URL: https://npndfi.org.ua/?page_id=723&aid=1101
12. Овдіюк, О. М., & Левківська, Л. М. (2020). Методологічні основи управлінських рішень як інструмент ефективного управління підприємствами. *Економіка АПК*, 1, 75–81. URL: <https://polissiauniver.edu.ua/>
13. Романенко, Є. (2014). Відкритість та прозорість як структурні рівні транспарентності державного управління та їх комунікативні функції. *Теоретичні та прикладні питання державотворення*, 14, 17–31.
14. Яковчук, Р. С., & Саміло, А. В. (2017). Теоретичні аспекти розробки та прийняття управлінських рішень в умовах надзвичайних ситуацій. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1134>

B. L. Meduna

Lviv Polytechnic National University, Lviv, Ukraine

THE PRINCIPLE OF PUBLICITY AS A BASIS FOR DECISION-MAKING ON SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Introduction. Research into the mechanisms for implementing the principle of publicity in public administration allows adapting international experience to Ukrainian realities. Such initiatives are consistent with the UN Sustainable Development Goals, as well as with Ukraine's obligations under the Association Agreement with the EU. Therefore, research into the principle of publicity in the context of sustainable development is strategically important for Ukraine.

Materials and Methods. To study the principle of publicity in the context of managerial decision-making in management, business, and the public sector, both theoretical and empirical methods were used. The choice of methods depended on the specific aspects of the study. In particular, the following methods were used: analysis and synthesis; historical and legal analysis; systems approach; modeling, etc.

Analysis of Literary Sources. The source base for the study was regulatory and legal acts, strategic documents, author's studies of scientists, applied cases. The analyzed sources form a multifaceted basis for researching the principle of publicity, reflecting its regulatory and legal, scientific and strategic dimensions.

Highlighting previously unsettled parts of the general problem. The applied aspects of the application of the principle of publicity in the context of making management decisions in business structures, whose activities potentially affect social development on a regional or national scale, remain poorly researched.

Results. The article is devoted to the analysis of the principle of publicity as a key tool for making managerial decisions in the context of achieving sustainable development goals. The work emphasizes the importance of transparency in the formation and implementation of policies to ensure sustainable development, and also examines how publicity contributes to more effective environmental protection.

Discussion. Particular attention is paid to the issues of strengthening public participation in the formation of state and corporate policy. Thanks to open access to information, citizens are given the opportunity to influence decision-making, which contributes to achieving social equality and reducing inequality. The author also considers the impact of the EU directive on corporate reporting on sustainable development on business activities. The directive encourages enterprises to adhere to the principles of transparency, which, in turn, increases the trust of stakeholders and ensures market stability.

Publicity is considered as a tool for stimulating corporate responsibility and the implementation of sustainable practices in business. However, the article also analyzes the challenges associated with this principle: the increase in administrative burden and costs, as well as the risks of possible abuse of disclosed information. The article highlights the importance of publicity as a means of strengthening trust between all participants in the sustainable development process and emphasizes the need for a balance between transparency and economic efficiency of management.

Conclusion. It is substantiated that publicity is the basis of trust and accountability, which contributes to sustainable business development. It is emphasized that the implementation of publicity standards in the management practice of business structures requires a balanced approach: support for small businesses, minimizing costs and protecting against possible risks. It is established that research into the impact of publicity on social and environmental innovations can open new prospects for achieving the Sustainable Development Goals, strengthening the connection between publicity, corporate responsibility and sustainable development.

Keywords: publicity; sustainable development goals; management decisions; corporate social responsibility; responsible management; public administration.